

ването на населението. Този доблестен мъж, чрезъ специаленъ куриеръ, съобщилъ съдържанието на телеграмата на началника на настъпващата руска конница, която съ усиленъ маршъ се явила предъ Пазарджикъ и спасила както града, така и населението му.

Следъ кървавите погроми надъ арменците въ руска Армения и Цариградъ (1895—1896 год.) една вълна отъ арменски бѣжанци намѣри топло убежище въ княжеска България и братско съчувствие, състрадание и помощ у българския народъ.

Дошлите въ България „изгнаници клети, отломка нищожна отъ винаги храбъръ народъ—мжченикъ“ постараха се

да се отблагодарятъ на своите доброжелатели, като допринесоха много за развитието въ България на модерното килимарство, бубарство, копринарство, златарство и дадоха силенъ тласъкъ на редъ занаяти.

Презъ 1912 год., когато избухна Балканската война за свободата на братята отвъдъ Рила, Пиринъ и Осогово, арменците въ България, освенъ че като съзнателни граждани на тази страна, взеха активно участие въ сраженията като офицери и войници отъ българската армия, но създадоха и доброволческа рота, която причислена къмъ Македоно-одринското опълчение, се притече на помощъ на братския народъ въ

Арменската църква въ София